

Bekim Sejranović

IZDAVAČ
buybook

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

ZA IZDAVAČA

Damir Uzunović
Goran Samardžić

Ljepši kraj, Bekim Sejranović
Copyright © Bekim Sejranović
Copyright © za bh. izdanje Buybook, 2020.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNICI

Damir Uzunović
Ida Hamidović

LEKTURA I KOREKTURA

Buybook

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Grafostil, Kragujevac

Bekim Sejranović

LJEPŠI KRAJ

Drugo izdanje

Sarajevo, 2020.

I

1.

Sjedim u staroj kolibi na djedovom "ranču". Noć je banula u dolinu i zapljusnula šumom zaogrnutu brda. Tu sam već neko vrijeme i u meni više nema nemira. Osjećam se kao čovjek koji je jednom htio napisati nekakvu priču, ali nije uspio, jer je priča preuzela kontrolu nad stvarnošću. Nije više bilo jasno što je stvarno, priča ili život. I piše li život priču ili je možda obratno.

Puh roveda po tavanu bez ikakvog zazora. Jedne sam se noći probudio i ugledao njegov rep kako skače iznad ruba ishabanog kauča na kojem sam spavao. Nestao je u rupi na zidu ispod karniše.

Žarulja na stropu pali se i gasi, vjerojatno zbog prekida kontakta. Zidovi kolibe puni su rupa od otpale žbuke. Ispod se vide daske od kojih je koliba prvobitno bila napravljena.

"Ranč" je njiva od sedam i pol duluma koju je djed bio kupio kad je otišao u mirovinu i tu posadio voćnjak šljiva. Sjećam se svega, ali to sada nije bitno. Nema više ni djeda ni majke (tako sam zvao baku), ni moje stare, njihove kćeri. Nema ni "ranča". Sad je to u šipragu i u zaboravu zarobljen voćnjak. Imanje pripada tetki Ziki koja me pustila da tu boravim koliko hoću.

Ne znam točno kad sam došao, ali ljetu se primicalo kraju, a šljive trulile jer nije bilo nikog da ih pobere. Danju bi stršljeni zujali u borbenim formacijama i prežderavali se sokom prezrelih

“mađarica”. Ptice raznih veličina i boja krešteći su skakale po gudurama i ključale malo plodove, a malo jedna drugu. Navalili su nekakvi okrupnjali skakavci, a i one sitne, nepodnošljive mušice što ti se zalijeću ravno u oči.

2.

Pričam si istu priču nebrojeno puta, kao da se nadam da ću jednom smisliti ljepši kraj. Priča može započeti kad sam tog listopadskog popodneva, prije dvije godine, pao u Savu.

Izašao sam tada iz rijeke na muljevitom obalu. Dok sam se penjao uz strmu blatnu stazu, okliznuo sam se, pao na guzicu i otklizao se pola metra natrag prema rijeci. Kad sam se napokon popeo na vrh nasipa, skinuo sam jaknu i majicu. Iz tijela je izlazila para.

Sjedio sam neko vrijeme na zemlji očekujući nešto. Mislio sam da ću zaplakati, da ću, kao u nekom lošem filmu, tu na obali rijeke pustiti suze da mi cure niz lice. Da ću se onda smiriti, obrisati suze, nasmiješiti se. Zatim se dignuti i laganim korakom krenuti u nekakvu budućnost. Bilo kakvu. Ali nisam. Sjedio sam na obali gol do pojasa i gledao kako mi se bradavice na sisama ukrućuju.

3.

Već neko vrijeme čujem glasove. Ima ih nekoliko. Pojedine raspoznajem i znam da pripadaju nekom meni. Za druge nisam siguran. Izranjaju kao iz bezdana, oglašavaju se jednom ili dvaput i zatim zauvijek nestaju.

Jedan od poznatih glasova podbada me da baš i nije siguran u taj, nazovimo ga tako, pokušaj utapanja. Čini mu se da sam se samo nespretno pokliznuo i pljusnuo u muljeviti plićak. Zvrnda zajedljivo kako nemam muda za takvo što i ja mu, iako nevoljko, priznajem da je u pravu.

Vidim se i sam kako zamišljen stojim na obali Save i držim cigaretu. Gledam u rijeku, oko mene se čuje graktanje vrana, srce počinje nabijati u prsima. Osjećam da me dim cigarete guši, znao sam da će me uhvatiti onaj moj napadaj s kojim živim već nekoliko godina, a koji ne znam kako bih nazvao. Panično bacam cigaretu u blato ispred sebe i gasim je đonom tenisice. Gledam svoju nogu kako se mrda i kako tlo ispod nje izmiče. Tad shvatim da padam u rijeku.

Dodir hladne vode prizvao me svijesti. Mahnito zaplivam prema obali udaljenoj pola metra, prije nego što shvatim da je dubina tek malo iznad pasa.

II

1.

Sjedim u kolibi, palim šibicu i brojim do pet. Plamen liže jagodice prstiju i bol je tu. Na nju se uvijek možeš osloniti.

Očekujem huk sove koji se svake noći začuje iz obližnje šuplje kruške.

Pokušavao sam sebi ispričati što se događalo u posljednje dvije godine, ali nisam uspijevao. Priča se mijenjala ovisno o tome koji ju je od mojih glasova pričao. Neki od glasova potpuno bi zaboravljao pojedine epizode, dok bi kod drugoga one zauzimale središnje mjesto.

A imao sam i previše vremena za razmišljanje u djedovoj kolibi. Počeo sam vjerovati da se sve što se ima dogoditi zapravo već dogodilo. Umislio sam da, analizirajući prošlost, mogu predvidjeti budućnost.

2.

Ustao sam tog listopada prije dvije godine s blatnog tla, iscijedio mokru majicu i navukao je na sebe. Bradavice su se i dalje nazirale kroz vlažnu tkaninu. Ponovo sam mislio na bivšu ženu i na njezine sise. Bile su tek malo veće od mojih, ali imale su potpuno

drugačiju formu i poetiku. Bradavica zašiljenih i tvrdih poput vršaka pruskih kaciga iz Prvog svjetskog rata. Kad ih zagrižeš, pucaju zubi, ispadaju nekvalitetne amalgamske plombe.

U tom sam razdoblju pokušavao ne misliti na nju, zaboraviti je poput neugodne uspomene. Nisam je volio, više je stvarno nisam volio, govorio sam si.

– Pitanje je da li si je ikad volio – dodavao bi glas iz kakvog mračnog budžaka moje svijesti. – Ne, pitanje je može li on uopće ikoga voljeti? – začuo bi se promukli glas nekog psihijatra iz drugog kuta.

– Voli sebe, samo sebe voli. Samo sebe! – kreštao je nov, nepoznat glas.

– Najmanje sebe voli – smireno dodaje psihijatar.

Glasovi su me počeli proganjati otkad me ona ostavila. Izdržao sam još nekoliko mjeseci u Oslu radeći na fakultetu, a zatim sam na kraju zimskog semestra spakirao ruksak, podigao sav novac s računa i pobjegao u Brazil. Lutao sam neko vrijeme bez nekog određenog cilja da bih se nakon nekoliko mjeseci ugnijezdio na otočiću Morro do Sao Paolo na sjeveru zemlje. Ondje sam se zaljubio u djevojku koja kao da je bila dvojnica moje bivše žene. Kad sam je prvi put vidio, nisam mogao vjerovati. Isto visoko čelo, iste bezobrazne oči, pune usne, gipko tijelo koje se uvija u taktu glazbe i ista mršava, skoro nepostojeća stražnjica. Jedino što je ova bila crnkinja. Voljeli smo se preko dva mjeseca i glasovi u meni su utihnuli. Već sam bio počeo maštati, planirati čak, kako zauvijek ostati na tom otoku. Vidio sam gomilu svoje tamnopusite djece kako se ganjaju po beskrajnim pješčanim plažama. A onda je jednog dana došla sva uplakana i rekla da mora ići dalje. Objašnjavala mi je kroz suze, koje su mi se činile iskrenima, da joj je muž u zatvoru i da se mora brinuti o svoje troje djece koja je čekaju u nekom gradiću u zabačenoj pokrajini Mato Grosso kod njezine majke. Ja ništa nisam shvaćao, pokušavao sam je umiriti poljupcima i nježnim riječima na lošem portugalskom. Na kraju ju je uhvatila histerija, počela je vrištati kako je Brazil odvratna

zemlja i kako sam glup i da se vratim odakle sam i došao. Kad se smirila, tražila je novac. Dao sam joj koliko sam imao. Poljubila me, zahvalila i otišla.

Tada su mi se glasovi vratili u glavu, a ja, nakon još nekoliko mjeseci lutanja Brazilom, opet u Oslo. Na fakultetu me dočeka otkaz jer sam nestao na više od pola godine a da se nikome nisam javio. Možda se nešto i moglo srediti, bio sam drag profesoru Pettersenu, mom mentoru, ali nije imalo smisla. Znao sam da ću opet nestati prvom prilikom, čim skupim dovoljno novca.

Izdržao sam u Oslu nekako do jeseni, uglavnom radeći po čitave dane. Kad je bilo posla, kao prevoditelj, a kad nije, kao građevinski radnik. Na jesen me ponovo uhvatio nemir i tako sam opet otišao, najprije u Hrvatsku pa u Bosnu. Razmišljao sam o tome kako bi bilo baciti se u Savu i nestati, ali nije to lako. Tada sam se okliznuo i pao u muljevitu rijeku.

3.

Ostavio sam bio tada, prije dvije godine, rijeku Savu iza sebe. Ostavio sam i kuću i ulicu i tu kasabu u kojoj sam bio dijete i u kojoj sam nekoć bio bliže sebi nego ću to ikad poslije biti. Ostavio sam iza sebe urušene zidove, uvenule bašte, mezare i grobove po razlokanim ledinama.

Nakon tog pada u Savu, ipak sam osjetio neku nejasnu nadu, počela je u meni gorjeti nekakva jadna i slabašna vatra. Nisam još točno bio znao što uraditi, ni kako, ali za početak sam prevukao mokru odjeću, sjeo u djedov Stojadin zvan "Zelenko" i krenuo prema Splitu. "Zelenka" mi je djed ostavio u oporuci. Stao je na cesti malo prije Mostara i više se nije htio pokrenuti. Ostavio sam ga s ključevima u bravi i krenuo cestom stopirajući s rukskom na leđima. Nitko mi nije stao, naravno. Ljudi na toj cesti voze kao mahnniti.